

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 768/2016-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia „základných práv“ podľa čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 13 ods. 3, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 39 ods. 1 a 2, čl. 40, čl. 46 ods. 1 až 4, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48. ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 2 ods. 1, čl. 3, čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1 a 2, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 1 ods. 1 a 2 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd „postupom Centra právnej pomoci vo veci vedenej pod sp. zn. 4387/2014 zo dňa 2. mája 2014, postupom Krajského súdu v BB vo veci vedenej pod sp. zn. 25 Sp 41//2014-65 zo dňa 19.03.2015, sp. zn. 28 Sp 41/2014-100 zo dňa 21.07.2015, sp. zn. 25 Sp 41/014-122 zo dňa 25.09.2015, postupom Najvyššieho súdu SR vo veci vedenej pod sp. zn. 5 Sžo 234/2015 zo dňa 29. júna 2016, sp. zn. 5 Sžo 235/2015 zo dňa 29. júna 2016 a sp. zn. 5 Sžo 236/2015 zo dňa 29. júna 2016“ a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. októbra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia „základných práv“ zaručených čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 13 ods. 3, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 39 ods. 1 a 2, čl. 40, čl. 46 ods. 1 až 4, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48. ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 2 ods. 1, čl. 3, čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1 a 2, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), čl. 1 ods. 1 a 2 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol č. 12“) postupom Centra právnej pomoci vo veci vedenej pod sp. zn. 4387/2014 a jeho rozhodnutím z 2. mája 2014 postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 25 Sp 41//2014 a jeho rozhodnutím z 19. marca 2015, sp. zn. 28 Sp 41/2014 a jeho rozhodnutím z 21. júla 2015, sp. zn. 25 Sp 41/014 a jeho rozhodnutím z 25. septembra 2015, postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 5 Sžo 234/2015 a jeho rozhodnutím z 29. júna 2016, sp. zn. 5 Sžo 235/2015 a jeho rozhodnutím z 29. júna 2016 a sp. zn. 5 Sžo 236/2015 a jeho rozhodnutím z 29. júna 2016.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie svojich označených práv označeným postupom a rozhodnutím Centra právnej pomoci, označeným postupom a napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu v súvislosti s konaním pôvodne vedeným Okresným súdom Žilina a neskôr vedeným Okresným súdom Martin vo veci žaloby o náhradu škody spôsobenej nezákonným konaním stavebníka, pri ktorých však sťažovateľka neuvádza žiadne spisové značky týchto konaní. Sťažovateľka ďalej uvádza, že ich odvolanie „*bolo odvolacím, krajským súdom v Žiline zamietnuté, tiež zrejme zo zaujatosti, museli sme s manželom podávať dovolanie najvyššiemu súdu SR, ktoré je však podmienené právnym zastúpením a... požiadali sme o túto právnu pomoc Centrum...*“.

Sťažovateľka ďalej pokračuje: „... s poukazom na uvedené, podali sme s manželom dňa 11.07.2014, sťažnosť ústavnému súdu SR.. a nakoľko sú sťažnosti ústavnému súdu tiež

podmienené právnym zastúpením, požiadali sme o túto pomoc opätovne centrum... mne však táto právna pomoc bola nespravodlivo odmietnutá rozhodnutím centra... sp. zn. 4387/2014 zo dňa 02.05.2014. Toto nespravodlivé a diskriminačné rozhodnutie centra potvrdil rozsudkom sp. zn. 28 Sp 41/2014-100 zo dňa 21.07.2015 krajský súd v Banskej Bystrici, spolu s nepriznaním náhrady trov konania a uvalením povinnosti zaplatiť súdny poplatok v sume 35 eur, pričom mi nepriznal oslobodenie od súdneho poplatku uznesením sp. zn. 25 Sp 41/2014-65 zo dňa 19.03.2015... na základe mojich odvolaní.“ Najvyšší súd už uvedené rozhodnutia krajských súdov svojimi napadnutými rozhodnutiami potvrdil.

Sťažovateľka ďalej v sťažnosti argumentuje v neprospech rozhodnutia Centra právnej pomoci, pričom v nadväznosti na to cituje viaceré rozhodnutia ústavného súdu, Ústavného súdu Českej republiky a na tomto základe je presvedčená o porušení jej označených práv napadnutým postupom a rozhodnutiami Centra právnej pomoci, krajského súdu a najvyššieho súdu.

Sťažovateľka v závere svojej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd nálezom sťažnosti vyhovel, vyslovil porušenie označených práv podľa ústavy, dohovoru, dodatkového protokolu, protokolu č. 12 postupom a označenými rozhodnutiami Centra právnej pomoci, krajského súdu a najvyššieho súdu, označené napadnuté rozhodnutia zrušil a priznal sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 €.

K sťažnosti neboli priložené napadnuté rozhodnutia Centra právnej pomoci a ani všeobecných súdov, ktoré svojou sťažnosťou napáda a nebolo priložené splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom. Sťažovateľka však ako prílohu k sťažnosti pripojila kópie nesúvisiacich rozhodnutí (rozdielne od tých, ktoré svojou sťažnosťou napáda, v ktorých ani nevystupuje ako účastník týchto konaní ona, ale pán ■■■■■, pozn.), ako aj kópiu jej žiadosti o poskytnutie právneho zastúpenia Centrom právnej pomoci v konaní pred ústavným súdom, ktorým požiadala centrum o ustanovenie právneho zástupcu vo veci „*týkajúcej sa konania na Okresnom súde v Martine pod sp. zn. 5 C 220/2007*“.

Ústavný súd v súčinnosti s Centrom právnej pomoci zistil, že Centru právnej pomoci bola táto jej žiadosť doručená prostredníctvom elektronických prostriedkov, ktorá však

nebola doplnená písomným podaním, preto sťažovateľku písomne vyzvalo na jej doplnenie, ako aj predloženie súvisiacich dokumentov potrebných na začatie konania o priznanie nároku na poskytnutie právnej pomoci a následne svoje rozhodnutie.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o namietanom porušení jej označených práv postupom a napadnutými rozhodnutiami Centra právnej pomoci, ako aj krajského súdu a najvyššieho súdu.

Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť trpí viacerými nedostatkami. Sťažovateľka v sťažnosti nesúvisle opisuje a namieta, že označenými rozhodnutiami všeobecných súdov a Centra právnej pomoci v jej veciach malo dôjsť k porušeniu jej označených práv, avšak z obsahu celej sťažnosti nie je možné zistiť, na základe čoho sa sťažovateľka domnieva a tvrdí, že označenými rozhodnutiami malo dôjsť k porušeniu jej označených práv. Inými slovami, sťažnosti chýba zmysluplná, ústavnoprávna argumentácia ako nevyhnutný východiskový podklad pre rozhodnutie ústavného súdu o jej sťažnosti, preto ústavný súd konštatuje, že návrh nie je v zmysle § 20 ods. 1 ústavného súdu odôvodnený. V nadväznosti na uvedené ústavný súd ďalej konštatuje, že sťažovateľka v rozpore s § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti nepriložila kópie napadnutých rozhodnutí ani žiadne iné relevantné dôkazy.

Ústavný súd v tejto súvislosti už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde [§ 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. a)] vyplýva, že sťažovateľka musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že sťažnosť ako celok pôsobí nedostatočne a neurčito, vytvára priestor pre dohady a dedukcie, čo sa pri uplatnení námietky o porušení základných práv v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014).

Pretože predmetná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a síce relevantné odôvodnenie ako východiskový rámec sťažnosti obsahovo korešpondujúce s určitým návrhom na rozhodnutie vo veci samej, a vzhľadom na absenciu kópií napadnutých rozhodnutí Centra právnej pomoci a všeobecných súdov nie je možné ani

z predloženej sťažnosti zistiť ani to, či sú splnené procesné podmienky na jej vecné prerokovanie, ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

V súvislosti s informáciou uvedenou v sťažnosti, že sťažovateľka požiadala Centrum právnej pomoci o priznanie nároku na poskytnutie právnej pomoci v tomto konaní o jej sťažnosti, pričom predložila kópiu svojej žiadosti, ústavný súd po jej oboznámení sa s jej obsahom konštatuje, že z priloženej kópie žiadosti sťažovateľky nie je možné vzhľadom na jej všeobecnosť identifikovať, či sa jej žiadosť vôbec týka tejto sťažnosti, a to v nadväznosti na už uvedený nedostatok odôvodnenia tejto sťažnosti. Ústavný súd preto nepovažoval za prekážku rozhodovania o tejto sťažnosti, že sťažovateľka zatiaľ neúčinne doručila elektronickými prostriedkami žiadosť Centru právnej pomoci, ktorú ani riadne neodôvodnila a nepredložila zákonom vyžadované doklady, aby vôbec mohlo začať konanie o nároku na poskytnutie právnej pomoci, pretože v zmysle § 10 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z. sa konanie začne až podaním písomnej žiadosti doloženej dokladmi preukazujúcimi skutočnosti uvedené v žiadosti, ktorú podáva žiadateľ na tlačive. Z vlastnej rozhodovacej činnosti je ústavnému súdu známe, že sťažovateľka už v minulosti viackrát žiadala Centrum právnej pomoci o priznanie nároku na poskytnutie právnej pomoci, preto konštatuje, že sťažovateľke musí byť známe, aké sú podmienky poskytnutia právnej pomoci a kedy začína konanie pred Centrom právnej pomoci.

P o u

e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2016